

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobců:

1. R. E. O., nar., státní příslušnost
2. D. B. H., nar., státní příslušnost, toho času oba pobytem
....., oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalované:

Policii České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, se
sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 12. 4. 2019, č. j. KRPJ-43873-14/ČJ-2019-
160022 a č. j. KRPJ-43869-14/ČJ-2019-160022,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z. s., se
sídlem Kovářská 4, Praha 9 se nepřiznává odměna za zastupování žalobců
v soudním řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobcové 1 a 2 se žalobou ze dne 26. 4. 2019, doručenou Krajskému soudu v Brně 30. 4. 2019 domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2019, č. j. KRPJ-43873-14/ČJ-2019-160022 a rozhodnutí z 12. 4. 2019, č. j. KRPJ-43869-14/ČJ-2019-160022 (dále jen „napadená rozhodnutí“), jímž bylo v obou rozhodnutích rozhodnuto o zajištění žalobců 1 a 2 podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 30 dnů, tj. od 11. 4. 2019 do 10. 5. 2019, a to za účelem jejich předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Podle napadeného rozhodnutí žalovaný na základě kontroly zastaveného vozidla zjistil, že žalobcové 1, 2 dne 11. 4. 2019 neoprávněně vstoupili a pobývali na území České republiky, když na místě nemohli prokázat svoji totožnost, byli proto dne 11. 4. 2019 v 9:50 hod. zajištěni a eskortováni na Odbor cizinecké policie Krajského ředitelství Policie kraje Vysočina k provedení dalších úkonů.
2. Na Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství Policie kraje Vysočina byli daktyloskopováni a bylo provedeno ověření totožnosti podle otisku dvou prstů. Shoda nenalezena. Dále byla zpracována daktyloskopická karta. Na Policii ČR byl pak sepsán protokol o výsledku obou žalobců, kdy žalobce č. 1 uvedl své jméno, datum narození a místo, adresu trvalého pobytu v Uvedl, že cestuje společně se svým bratrancem jménem D. H. B., který je mladistvý a žalobce 1 je ochoten se o něho postarat a převzít za něho zodpovědnost. V místě jejich bydliště je hrozba teroristického útoku, proto se rozhodli odcestovat do Evropy. Přicestovali do, odkud se vydali do Poté byli oba v zajištěni. Dále pokračovali z do, dodávkovým vozidlem, které bylo zastaveno a kontrolováno na území ČR. Na území ČR nemají žádné blízké příbuzné, žalobce 1 má v EU jednoho bratra, ale nežije s ním ve společné domácnosti. Případné vyhoštění jeho osoby by znamenalo nepřiměřený zásah do jejich soukromí a jejich rodinného života. Žalobce 1 vypověděl, že jeho cílová země je, do se vrátit nechce, hrozí mu nebezpečí v podobě terorismu. Žalovaný dospěl k závěru, že je zřejmé, že oba žalobcové pobývali na území České republiky neoprávněně bez platného cestovního dokladu nebo povolení k pobytu. Po zhodnocení shora popsaného skutkového stavu správní orgán dospěl k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Při stanovení doby zajištění správní orgán přihlédl k předpokládané složitosti přípravy předání jmenovaného podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Dublinské nařízení. Dle správního orgánu stanovená doba 30 dnů je dostatečná a potřebná lhůta k zajištění a realizaci uvedeného předání, s ohledem na to, že jmenovaní cizinci nemají doklad totožnosti a vízum. Z těchto důvodů a řady rozporů jsou

dány důvody pro zajištění a přímé předání v rámci Dublinského řízení. Je tedy nutné přímé předání, neboť mírnější kroky dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. nejsou s ohledem na bezpečnostní riziko účinné. Na základě výše uvedeného policie konstatovala, že existuje vážné nebezpečí útěku podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný pak v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že správní orgán považuje za nutné předeslat, že institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizince představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, která je jednou ze zásadních částí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. V tomto konkrétním případě se jedná o zákon č. 326/1999 Sb., který danou problematiku upravuje v hlavě XI. nazvané Zajištění cizince a rozlišuje ze tří možných variant zajištění cizince, a sice za účelem správního vyhoštění (§ 124 – 124a), za účelem vycestování (§ 124b) a za účelem předání nebo průvozu (§ 129). Z gramatického výkladu ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že policie má povinnost (nikoliv možnost) zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem předání podle právního předpisu Evropských společenství. Ve světle předchozích odstavců a s ohledem na zjištěné skutečnosti obsažené v rozhodnutí o zajištění je dostatečně odůvodněno zajištění podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., tzn. zajištění za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, neboť jak bylo již uvedeno, jmenovaní pobývali na území ČR neoprávněně bez víza nebo platného povolení k pobytu a byla naplněna i další kritéria vážného nebezpečí útěku podle § 129.

3. Žalobcové žalobou brojí proti napadeným rozhodnutím, neboť žalovaný v rozhodnutí nijak nezohlednil skutečnost, že žalobce 2 je nezletilý a vztahují se tak na něj zvláštní právní záruky z hlediska ochrany práv dítěte, dále že žalovaný v rozhodnutí nespecifikuje dostatečným způsobem účel zajištění a nezabývá se otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné.
4. V žalobě bylo zdůrazněno, že žalobci 2 je 16 let, představuje tedy dítě ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právech dítěte a vztahují se tak na něj právní záruky podle této Úmluvy. Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte *„musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Podle čl. 37 Úmluvy o právech dítěte státy zabezpečí, aby:*
 - a) *žádné dítě nebylo podrobeno mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Za trestné činy spáchané osobami mladšími 18 let nebude ukládán trest smrti a trest odnětí svobody na doživotí bez možnosti propuštění na svobodu;*

- b) žádné dítě nebylo nezákonně nebo svévolně zbaveno svobody. Zatčení, zadržení nebo uvěznění dítěte se provádí v souladu se zákonem a používá se pouze jako krajní opatření a na nejkratší nutnou dobu.
 - c) *s každým dítětem zbaveným svobody bylo zacházeno s lidskostí a s úctou k vrozené důstojnosti lidské bytosti a způsobem, který bere ohled na potřeby daného věku. Především musí být každé takové dítě umístěno odděleno od dospělých, ledaže by se uvážilo, že neoddělovat je od dospělých je v jeho vlastním zájmu, a s výjimkou závažných okolností musí mít právo udržovat písemný a přímý styk se svou rodinou;*
 - d) *každé dítě zbavené svobody mělo právo okamžitého přístupu k právní nebo jiné odpovídající pomoci, jakož i právo odvolávat se k soudu nebo jinému pravomocnému, nezávislému a nestrannému orgánu proti rozhodnutí o odnětí svobody a v každém takovém případě na přijetí neodkladného rozhodnutí.*
5. Žalobci se také domnívají, že v jejich případě došlo k porušení čl. 3, 5 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod a poukázali na nejnovější judikaturu Evropského soudu pro lidská práva v obdobných případech.
 6. Žalobci pak poukázali na to, že Česká republika je dlouhodobě kritizována za to, že k umístování dětí do detenčních center pro cizince nedochází pouze v krajních případech, kdy objektivně není dostupná žádná alternativa.
 7. Na podporu své argumentace žalobci dále uvádějí doporučující zprávu Zvláštního zpravodaje OSN pro práva migrantů z roku 2009. Podle uvedené zprávy zajištění nikdy nemůže být v jejich nejlepším zájmu. Děti jsou v detenci často traumatizovány a nedokážou pochopit, proč jsou „trestány“, když nespáchaly žádný zločin. Ve své zprávě Zvláštní zpravodaj OSN pro práva migrantů doporučuje, že by zajištění nezletilých nemělo být odůvodňováno požadavkem společného ubytování rodiny za účelem udržení jednoty rodiny. Státy by naopak měly zavést opatření, které umožní celé rodinné jednotce ubytování v alternativní lokalitě.
 8. K nejlepšímu zájmu dítěte, alternativám k detenci a délce detence v případě zajištění dětí se také opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud a Ústavní soud ČR.
 9. Nález Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14 (N 72/85 Sb.NU 277) uvádí, že: ... [na]zajištění dětí v imigračním kontextu jsou kladeny ještě přísnější požadavky s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle č. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ta nad rámec výše řečeného požaduje, aby ke zbavení osobní svobody bylo přistoupeno jako ke krajnímu opatření na nejkratší nutnou dobu. Přítomnost dětí doprovázejících své rodiče v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokáží, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu

ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možno přijmout (bod 40 nález).

10. Ústavní soud v bodě 54 toho samého nález uvažuje v souvislosti s judikaturou ESLP k možnému porušení čl. 3 EÚLP v kontextu zajištění, že: „[aby] bylo vůbec možné se zabývat špatným zacházením ve smyslu čl. 3 Úmluvy, musí napadené zacházení překročit minimální úroveň závažnosti. Její posouzení je relativní a závisí na všech okolnostech případu, jako je délka zacházení, jeho fyzické a psychické dopady na oběti, a v některých případech také na pohlaví, věk či zdravotní stav oběti. Se zbavením osobní svobody je nevyhnutelně spojena jistá míra utrpení či ponížení, stát proto musí zajistit, aby podmínky zbavení osobní svobody respektovaly lidskou důstojnost a aby osoby zbavené svobody nebyly vystaveny tísní nebo strádání o intenzitě přesahující nevyhnutelný stupeň utrpení, který je s detencí spojen a je jí vlastní“.
11. NSS také upozornil, že ubytování nezletilého dítěte se zajištěným rodičem je pouze fikce. Podle rozhodnutí NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10Azs 316/2018-63: „NSS si je vědom, že žalovaná formálně zajistila pouze stěžovatele a), jeho nezletilý bratr, stěžovatel b), s ním byl v zařízení jen „ubytován“. Přesto lze konstatovat, že jakkoliv napadeným rozhodnutím žalované byl výslovně zajištěn pouze stěžovatel a), stejné účinky mělo toto rozhodnutí i na nezletilého stěžovatele b), neboť v jeho důsledku byl umístěn do detenčního centra. Nezletilý stěžovatel b) byl tedy za této situace více méně nucen sdílet stejný režim jako jeho zajištěný starší bratr. De facto tím byli zbaveni svobody oba stěžovatelé [...]“.
12. Žalovaný shrnul relevantní právní principy následovně:
13. 1. Extrémní zranitelnost dítěte převažuje nad úvahami týkajícími se jeho pobytové situace.
2. Nejlepší zájem dítěte musí být hlavním východiskem při rozhodování o zajištění. Nejlepší zájem dítěte zahrnuje jak imperativ nerozdělování rodiny, tak povinnost zabývat se v rozhodnutí nejprve alternativami k detenci.
3. Zajištění dítěte musí být posledním možným východiskem pro dosažení daného cíle a musí trvat na co nejkratší nutnou dobu.
4. Při zkoumání přiměřenosti zajištění jsou zásadní tři faktory: věk dítěte a jeho individuální situace, pobytové podmínky v zařízení a délka zajištění.
5. Zvýšená ochrana se vztahuje i na osoby blížící se 18. roku věku.
14. Žalobci 2 je 16 let, vztahují se tak na něj úvahy o zvláštní zranitelnosti dětí a nezletilých. Oba žalobci nadto přichází z, a to ze severní oblasti, kdy v minulosti probíhaly boje s, Přichází tedy z válečné oblasti, kde byli civilisté

po několik let vystavování válečným zločinům, zločinům proti lidskosti a kdy byli zástupci různých etnických menšin prokazatelně systematicky pronásledováni a cíleně likvidováni. Jak žalobci uvedli v průběhu správního řízení, obávají se v místě bydliště teroristického útoku. Lze očekávat, že oba žalobci jsou v důsledku kontextu konstantního násilí a nebezpečí, ve kterém vyrůstali, silně traumatizováni, mohou trpět posttraumatickým stresovým syndromem či jinými psychickými problémy. Všechny tyto skutečnosti dělají z žalobce 2 zranitelné dítě. I z tohoto důvodu měl správní orgán přistupovat k tomuto žalobci s maximálním zřetelem, což neučinil.

15. Je pravdou, že je svým vybavením uzpůsobeno pro pobyt rodin s dětmi. Pro děti jsou k dispozici volnočasové aktivity, vč. výletů, školní třída i hrací prvky na venkovním hřišti. Stejně tak byla omezena přítomnost ostnatých drátů a dalších bezpečnostních prvků v samotném areálu. Je však třeba vzít v úvahu, že dítě pobývá a všechny tyto aktivity vykonává v zařízení primárně vězeňského typu, s nemožností zařízení opustit dle vlastní vůle dítěte nebo jeho rodičů a se silnou přítomností bezpečnostních prvků. Mezi ty patří např. ploty, kamerový systém, pevně stanovený režim jídel s nemožností si sami uvařit dle vlastních zvyklostí, jakož i skutečnost, že cizinci se sami nemohou pohybovat po areálu dle vlastní vůle, ale jsou vždy doprovázeni pracovníky bezpečnostní služby. Žalobci pak nově uvádí, že ačkoliv byla v předchozím období dále omezena přítomnost bezpečnostních prvků, situace se mění se změnou střediska ve sdílené středisko s pobytovou a detenční částí. V důsledku rozdělení střediska na dvě oddělené části byl naopak navýšen počet bezpečnostních prvků přímo v areálu detence. Zatímco v předchozím období byl v detenční části viditelně přítomen jeden policista, který stál za plotem areálu, v současnosti se nachází přímo v areálu detence až tři uniformovaní policisté, kteří zde mají navíc vlastní stanoviště („budku“). Tím se viditelně přítomnost bezpečnostních prvků v uvedeném řízení značně navyšuje. Silná přítomnost bezpečnostních prvků a složek má negativní dopady na psychické zdraví dítěte či nezletilého, neboť tento vnímá, že se jeho příbuzní nachází vůči bezpečnostním složkám v podřadné situaci. Jak je zřejmé z napadeného rozhodnutí, správní orgán v případě žalobce 2 přitom nijak nezvažoval jeho individuální situaci jako nezletilého prchajícího z válečné oblasti a možné dopady jejího umístění do vězeňského prostředí. Dále pak žalovaný uvedl, že z výše uvedené je zřejmé, že naplnění nejlepšího zájmu dítěte vyžaduje jak zachování jednoty rodiny, tak přednostní umístění v alternativním, ne-vězeňském prostředí. Správní orgán měl tedy povinnost zabývat se alternativou k zajištění a přistoupit k zajištění až poté, co by bylo prokázáno, že nelze účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření. Policie má jak z hlediska mezinárodně právních záruk, tak z hlediska zákona o pobytu cizinců povinnost zabývat se alternativami k detenci, a to jak ve vztahu k žalobci 1, tak ve vztahu k žalobci 2.
16. S touto povinností se správní orgán vypořádává odkazem na „řadu rozporů“. Nijak přitom nepopsal, o jaké rozpory se jedná, nijak nezduvodnil, proč by byly alternativy v praxi neúčinné a také nijak nezvažil, zda jsou podmínky v dostatečně uzpůsobené potřebám nezletilého jednotlivce. Zdůvodnění žalovaného je

dle názoru žalobců nedostatečné, co se týče úvah vedoucích k vydání daného rozhodnutí a rozhodnutí je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

17. Správní orgán má také povinnost stanovit zajištění na co nejkratší možnou dobu a jednat tak, aby bylo možné předání cizince uskutečnit v nejbližším možné termínu od zajištění (§ 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). V napadeném rozhodnutí stanovil dobu zajištění na 30 dnů. Žalobci byli zároveň informováni ministerstvem vnitra, že 29. 4. 2019 proběhne jejich pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci se domnívají, že zajištění jim nebylo uloženo na co nejkratší možnou dobu a že správní orgán nepodniká všechny nutné kroky pro to, aby byli ze zařízení co nejrychleji propuštěni.
18. 30 dní je dle čl. 28 Dublinského nařízení nejdelší možná doba zajištění v první fázi Dublinského řízení, kdy členský stát, který vede řízení o předání, předkládá jinému členskému státu žádost o převzetí. Jak uvádí čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení: *„Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.“*
19. Ačkoliv byli žalobci v řízení již od 12. 4. 2019, pohovor k jejich žádosti s nimi bude veden až 29. 4. 2019.
20. Žalobci dále namítají, že správní orgán porušil ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, neboť rozhodnutí o zajištění nespecifikuje dostatečným způsobem účel zajištění. Správní orgán v napadeném rozhodnutí nijak nespecifikoval, do kterého členského státu EU se chystá žalobce předat a nezabýval se otázkou, zda je naplnění účelu zajištění aspoň potenciálně možné. Účel zajištění se tak stává nepřezkoumatelný a zajištění jako takové protiprávní.
21. K povinnosti správního orgánu dostatečným způsobem vymezit účel zajištění a zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU, žalobce uvedl, že zajištění cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jde tedy o velmi citelný zásah do jeho osobních práv. Zajištění proto může být realizováno jen na základě podmínek vymezených nejen zákonem o pobytu cizinců, ale i ústavním pořádkem ČR, konkrétní čl. 8 odst. 2 Listiny, který stanoví, že *„Nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon.“*
22. Podmínky omezení osobní svobody stanovuje i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 5 odst. 1 písm. f).
23. Zajištění podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je zajištění za účelem předání či převozu cizince. Úkon zajištění je tedy spjat se svým účelem, jímž je předání cizince do jiného členského státu Evropské unie. Pokud neexistuje účel, tedy reálná možnost předání uskutečnit, zajištění tak pozbývá svého smyslu a stává se nezákonné.

24. Dle názoru žalobců pochybil žalovaný v napadeném rozhodnutí hned dvakrát, a to když alespoň předběžně nespecifikoval, do jakého členského státu EU se chystá žalobce předat a když se v důsledku toho nijak nezabýval úvahami o tom, zda je toto předání z hlediska lidskoprávních závazků ČR alespoň potencionálně možné.
25. Ačkoliv správní orgán zajišťuje žalobce za účelem Dublinského předání, nijak nespecifikuje, který nebo které státy bude žádat o zpětvzetí. Naopak napadené rozhodnutí uvádí, že za účelem ověření totožnosti byli oba žalobci daktyloskopováni, nebyla však nalezena žádná shoda se systémem členských států Evropské unie. Žalobci sami sice v průběhu řízení zmiňují, že do ČR přicestovali přes, správní orgán přesto nespecifikuje, zda se chystá požádat o zpětvzetí právě V důsledku toho, že správní orgán nespecifikoval, do jakého členského státu se chystá žalobce předat, nemohl se ani zabývat tím, zda je jejich předání potencionálně možné. Takovou povinnost mu přitom ukládá zákon.
26. Žalobci se domnívají, že správní orgán zamýšlí předat je do Dle názoru žalobců je situace žadatelů o mezinárodní ochranu v i nadále nepříznivá a neustále se vyvíjí. K přemísťování žadatelů do této země je proto třeba obecně přistupovat s velkou opatrností, neboť předání by tak mohlo být v rozporu s čl. 3 Dublinského nařízení. Z dostupných informací vyplývá, že v rumunských uprchlických táborech panují nestandardní životní podmínky, hygienická zařízení včetně sprch zůstávají ve špatném stavu, a to i přesto, že byla nedávno sanitována, nestandardní životní podmínky v uprchlických táborech byly důvodem k obavám mezinárodních organizací již v roce 2017.
27. I s ohledem na výše uvedené lze mít závažné pochybnosti o funkčnosti azylového systému v Správní orgán tím spíše měl povinnost zabývat se situací v nebo v jiné zemi, do které se chystá žalobce předat, což v průběhu řízení neučinil. Rozhodnutí tak zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
28. S ohledem na skutečnost, že žalovaný porušil § 129 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 3 a 5 EÚLP, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a čl. 28 Dublinského nařízení navrhovali žalobcové, aby obě rozhodnutí žalovaného vydané dne 12. 4. 2012 byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
29. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, neboť jak nezákonnost doby zajištění žalobce, tak doba zajištění žalobce nebyla stanovena v rozporu s právním předpisem (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013-Dublinské nařízení, dále jen „nařízení Dublin III.“), neboť cizinec Rezan Edo Osman, narozený 1. 1. 1999 byl zajištěn v souladu s ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve spojení s ust. § 129 odst. 3 téhož zákona, kdy doba trvání

zajištění cizince se stanoví k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince, což realizace předání cizince do cizího státu v souladu s přímo použitelným předpisem EU je. Vzhledem k tomu, že lhůta jednoho měsíce se vztahuje k žádosti o převzetí nebo přijetí zpět dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, nemůže být vázána k institutu zajištění cizince v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb. Takovéto zajištění by také bylo v rozporu s čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení, neboť zajištění cizince pouze proto, že se na něj vztahuje řízení podle Dublinského nařízení, je nepřipustné. Je tedy zcela zjevné, že zajištěním výše uvedeného cizince nemohlo dojít ani potencionálně k zásahu do základního práva na svobodu, neboť Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod deklaruje sice právo na svobodu a osobní bezpečnost, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněného státem. Žalovaný uvedl, že cizinec je občan Irácké republiky, nepředložil žádný doklad prokazující jeho totožnost, nedisponuje žádným pobytočným titulem, neměl peníze k zajištění vlastního ubytování do doby vyřízení předání dle nařízení Dublin III., neměl ani nikoho, kdo by mu v České republice pomohl. Z výše uvedeného nebylo možno použít mírnější opatření a byl dán důvod pro jeho zajištění. Tím, že cizinec vstoupil do schengenského prostoru bez pobytového oprávnění, porušuje právní předpisy členského státu společně s porušováním právního předpisu Evropské unie. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin III.), pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin III.), nebo se pokusil o útěk nebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin III.), přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Tímto žalovaný vymezil objektivní kritéria pro posouzení nebezpečí útěku cizince v zákoně. Cizinec již dříve nerespektoval daná pravidla, z vycestoval bez pobytového oprávnění, dále se pohyboval bez pobytového oprávnění v schengenském prostoru a nadto bylo z jeho vyjádření zřejmé, že v ČR zůstat nehodlá a chce cestovat dále do V tomto smyslu bylo v projednávané věci vážné nebezpečí útěku u cizince seriózně hodnoceno a osvědčeno. Zajištění cizince (omezení osobní svobody člověka) je v souladu se zákonem, tedy na základě dostatečně srozumitelného, předvídatelného a dostupného práva, tak jak uvádí Evropský soud pro lidská práva v čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech.

30. Porušením práv nezletilého žalobce žalovaný striktně odmítá. Cizinec ve svém vyjádření uvedl (za přítomnosti referenta sociálních věcí z), že se chce vrátit do domovského státu a výslovně uvedl, že je plně závislý na jeho bratranci R. O. E., se kterým se po celou dobu neoprávněně pohyboval po schengenském prostoru. Dále uvedl, že nechce být po celou dobu tohoto řízení od svého bratrance oddělen. Jeho

bratranec R. O. E. ve svém vyjádření uvedl, že je ochoten o svého bratrance se postarat a převzít odpovědnost. Je tedy zřejmé, že žalovaný měl v řízení na mysli především nejlepší zájem dítěte, kdy plně respektoval jeho přání. Žalovaný tak nerozdělil nezletilého od svého rodinného příslušníka, dbal na blaho a sociální rozvoj nezletilého cizince, čímž plně respektoval nařízení Dublin III. a Úmluvu OSN o právech dítěte a Listinu základních práv EU.

31. Z databáze EURODAC byla zjištěna shora s ID a dne 15. 4. 2019 byla cestou Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Oddělení mezinárodní ochrany, Dublinského střediska, zaslána žádost o vydání závazného stanoviska o převzetí výše uvedeného cizince v souladu s Dublinským nařízením. Dne 17. 4. 2019 policie obdržela Oznámení o zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kde byla stanovena lhůta pro odpověď na 1. 5. 2019 (17. 4. 2019 odeslány žádosti o přijetí zpět do). Žalovaný tedy nesouhlasí s domněnkou žalobce, že zajištění cizince nebylo uloženo na co nejkratší dobu a že správní orgán nepodniká všechny nutné kroky, aby byl cizinec ze zařízení co nejrychleji propuštěn. Dále nesouhlasí s nepřezkoumatelností účelu zajištění. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný klade důraz na dodržení právních norem České republiky v návaznosti na právní normy Evropské unie, konkrétně tedy nařízení Dublin III., kdy hlavním účelem tohoto nařízení je stanovení kritérií a postupů pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo bez státní příslušnosti v některém z členských států, kdy cílem je zabránit situaci, kdy se žádný ze států necítí být odpovědný za posouzení žádosti o azyl, čímž jsou cizinci donuceni opakovaně opouštět státy v závislosti na přijetí či odmítnutí jejich žádosti (jev refugee in orbit), nebo postihnou jev asyrum shopping, kdy jednotlivec podá žádost o azyl souběžně, nebo postupně v několika členských státech a cíleně mezi nimi cestuje. Pro žadatele o mezinárodní ochranu to obecně znamená, že má právo na meritorní posouzení jeho žádosti pouze v jednom členském státě Evropské unie. Tvrzení cizince, že situace v je nepříznivá, že v centrech panují nestandardní životní podmínky, atd., jsou nepodložené. Správní orgán na pohlíží jako na členský stát Evropské unie.
32. Podle žalovaného rumunský azylový systém netrpí závažnými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III., a předpoklad pro předání žalobce v době jeho zajištění je reálný.
33. **Posouzení věci krajským soudem.**
34. **Žaloba není důvodná.**
35. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobcové nařízení jednání nepožadovali, a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

36. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d) odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
37. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dne 11. 4. 2019 provedla na dálnici D1 ve směru na Prahu hlídka policie prohlídku vozidla, které bylo zastaveno, přičemž se jednalo o vozidlo, bílé barvy ve skříňovém provedení. V tomto vozidle se mimo řidiče vozidla nacházelo ukryto celkem 13 cizinců, kteří nedisponovali žádným cestovním dokladem, nebyli tedy schopni na místě prokázat svoji totožnost a oprávněnost k pobytu na území členských států EU. Lustrací bylo zjištěno, že cizincům nebylo vydáno vízum ani oprávnění k pobytu opravňující je ke vstupu a pobytu na území České republiky. Vzhledem k uvedenému byli cizinci téhož dne zajištěni a eskortováni k dalšímu opatření. Výsledkem hledání v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů 11. 4. 2019 nebyla nalezena žádná shoda.
38. Dne 11. 4. 2019 byl s oběma žalobci sepsán protokol o podání vysvětlení, v němž žalobce 1 uvedl, že vozidlo, ve kterém byl žalobce nalezen policií, řídila osoba státní příslušnosti Sdělil, že má státní příslušnost republiky, v se narodil. V bydlel se svým otcem, má bratra, který žije od roku 2014 v, matka již zemřela. Otec se stará o bratrance žalobce, který je bratrem žalobce č. 2, s nímž v březnu roku 2019 odcestoval z Žalobce 1 ví, že žalobce 2 je mladistvý a je ochoten se o něho postarat a převzít za něho zodpovědnost. Cestovali společně letecky nejprve do do, zde jeho otec kontaktoval nějaké lidi, kteří jsou schopni žalobcům zařídit cestu do Z cestovali v nákladním prostoru kamionu. Neví, přes které země cestovali, vše probíhalo tak, že chvíli jeli v kamionu, chvíli šli pěšky. Vše probíhalo anonymně, nikoho neznali. Večer 10. 4. přišli na nějaké parkoviště u lesa, kde bylo bílé nákladní auto, myslí, že to bylo v, a to proto, že v byli kontrolováni policií a dva dny byli s bratrancem zajištěni. Tam jim také byly sejmuty otisky prstů. Řidič auta jim pak ukázal otvor do nákladního prostoru, tam vlezl ze spodní části vozidla. Do vozidla nasedl večer 10. 4. Neví, přes které země cestoval, v autě jeli asi 10 hodin, cestoval schovaný v úkrytu. Jeho cílová země a i cílová země druhého žalobce byla, kde má žalobce 1 svého bratra. Nikde o azyl nežádali. Na území ČR nemá žádného příbuzného, není příbuzný občana EU ani s ním nežije ve společné domácnosti a nemá v ČR žádné závazky nebo vazby na někoho. Případné vyhoštění jeho osoby by pro žalobce znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Do se vrátit nechce, hrozí mu tam nebezpečí v podobě terorismu.
39. Žalobce 2 v pohovoru o podání vysvětlení uvedl, že je narozen v, státní příslušnost Na této adrese bydlel se svými rodiči. Když do města přišla teroristická skupina, rodiče zabili. Má pouze bratra, který bydlí u strýce v Poté uváděl stejné skutečnosti jako žalobce 1 a dále, že nemá žádnou cílovou zemi, chtěl se dostat do, do V má známé. Po celou dobu cesty je nikde policie

nekontrolovala, nikde nežádal o azyl. Na území ČR nemá žádného příbuzného, není příbuzný žádného občana EU, ani s žádným takovým občanem nežije ve společné domácnosti, nemá zde žádné závazky nebo vazby. V případě vyhoštění jeho osoby to bude pro něho znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Do se vrátit chce, má tam bratra a strýce. Dále uvedl, že je plně závislý na svém bratranci R. O. E. a nechce být po celou dobu tohoto řízení od něj oddělen, nikoho jiného nemá.

40. Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III. a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i relevantní judikatury.
41. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. platí, že „[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůtu pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené ve třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.
42. Podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince

za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

43. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie 37), nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie 37) nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
44. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul a zároveň dostatečně konkretizoval jednotlivé procesní kroky, jejichž cílem je předání žalobců 1 a 2 do Žalovaná popsala předchozí jednání žalobců, na jehož základě dospěla k závěru, že u žalobců i nadále hrozí reálné nebezpečí útěku, jelikož žalobce 1, 2 se odmítají vrátit na území, neboť po propuštění z území České republiky chce žalobce 1 jednoznačně pokračovat ve své cestě do, kde má bratra, žalobce 2 uvedl, že by se chtěl vrátit zpět do, je vázaný na svého bratrance, žalobce 1, od něhož se nechce oddělit a úmyslem obou žalobců bylo dostat se do navíc není sousedním státem České republiky, čímž je zcela pochopitelně samotná realizace předání značně ztížena.
45. Stěžejní okruh námitek žalobce 1 spočíval na absenci posouzení realizovatelnosti předání s ohledem na stát, do kterého má být žalobce 1 přemístěn, a existenci systémových nedostatků azylového řízení v tomto státě, přičemž není ani jasné, zda žalovaný uvažuje o přemístění žalobců do Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7As 79/2010-150, formuloval ve výrocích I. a II. následující závěry: „Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu“. Mezi překážky ve smyslu nyní citovaného usnesení je třeba zařadit i systémové nedostatky azylového řízení (srov. čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III.).

46. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení azylové žádosti žalobců, je, žalovaný dovozoval ze shody otisků prstů s jinými sadami otisků v systému EURODAC (záznam ze dne 6. 4. 2019 –). Záznamy o shodě jsou součástí spisového materiálu (Dublinské řízení – žádost o vydání stanoviska). Vyplynulo tak, že žalobcové jsou žadateli o mezinárodní ochranu v, proto je tento stát povinen žalobce převzít na své území. Záznam ze systému EURODAC přitom představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobci sami připustili, že v Rumunsku byli dva dny zajištěni a byly jim také sejmuty otisky prstů. V rámci předběžného posouzení příslušnosti tak nevystaly žádné okolnosti, které by případně mohly založit příslušnost jiného členského státu.
47. Krajský soud dále poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 73/2017-29, podle něhož má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Rozšířený senát také zdůraznil, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Je tedy vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [blíže viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10 a C-493/1, N.S. a další, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003 (tzv. nařízení Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy]. Tak tomu může být při závažných excesech, nárazových či naopak dlouhotrvajících nedostacích v azylovém systému nebo v případě, že s ohledem na konkrétní okolnosti hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení již samotným přemístěním žadatele.
48. Z obsahu spisového materiálu soud ověřil, že žalobcové ve správním řízení žádné námítky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v (případně jiného členského státu) nenamítali. Soud zde uvádí, že je z tohoto úhlu pohledu bezpečnou zemí (viz např. skutečnosti zjištěné ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41A 11/2019). Z připojeného správního spisu založeném v tomto soudním spise, vyplynulo, že žalovanému nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v

49. Rozšířený senát dále uvedl, že bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovém případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námitky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.
50. Krajský soud v daném případě však nezjistil žádné pochybnosti či dokonce existenci takových systémových nedostatků v azylovém řízení v, které by bránily přemístění žalobce do této země. Ze správních spisů, které byly součástí soudních spisů, nebylo nikterak zjištěno (např. ve spise 41A 11/2019), že by v v tomto roce začalo docházet k systematickým nedostatkům v otázce azylového řízení, který by s sebou nesly riziko nelidského a ponižujícího zacházení, čímž by správnímu orgánu vznikla povinnost opětovně přezkoumat zjištěný skutkový stav v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III., jak namítal žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7As 79/2010-150).
51. Ani žalobcové 1, 2 ničím nedoložili skutečnosti, kterou tvrdí v žalobě ohledně systémových nedostatků v azylovém řízení v, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
52. Ani další žalobní námitka týkající se nedostatečného zdůvodnění účelu zajištění a skutečnost, že zajištění má trvat co nejkratší možnou dobu, důvodná není.
53. Zajištění žalobců 1, 2 bylo stanoveno na dobu 30 dnů, což je doba potřebná k zajištění a realizaci předání žalobců. Jedná se o lhůtu, která je stanovena v zákoně, k žádnému překročení ze strany správního orgánu tedy nedojde a předání cizinců není možné učinit tzv. „ze dne na den“, zvláště, když jmenovaní cizinci neměli doklad totožnosti ani udělené vízum k pobytu.
54. Pokud pak jde o tu skutečnost, že žalobci namítají, že nebyl dostatečně zdůvodněn účel zajištění, ani s touto námitkou soud nesouhlasí. K zajištění cizinců došlo v souladu se zákonem, zajištění je odůvodněno ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žádná jiná alternativa v jejich případě dle názoru soudu nebyla zvolena správně, neboť v případě žalobců, kteří vstoupili na území České republiky neoprávněně, hrozí nebezpečí útěku, neboť žalobce 1 sám v průběhu správního řízení vypověděl, že v zůstat nechtěl, jeho cílovou zemí není ani Česká republika, má zájem odejít do, kde žije jeho bratr, přičemž společně s žalobcem 1 z vycestoval i žalobce 2 (nezletilý), který dle názoru soudu po celou dobu cestoval s žalobcem 1 a oba společně chtěli docestovat do
55. Je tedy jednoznačné, že v případě žalobců 1, 2 hrozilo nebezpečí útěku.

56. Pokud pak jde o žalobce 2 a jeho námitku ohledně porušení práv nezletilého žalobce, to znamená zejména nedostatečné posouzení alternativ zajištění, Krajský soud v Brně uvádí, že ani v tomto směru dle jeho názoru žalovaný nepochybil, když došlo k zajištění žalobců 1 a 2 společně na dobu 30 dnů, a to v zařízení, přičemž se jedná jednoznačně o zařízení, což nezpochybňují ani žalobcové v žalobě, které je plně uzpůsobené pro pobyt rodin s dětmi.
57. Z informací, které má k dispozici i soud, je jednoznačné, že se o takovéto zařízení jedná, přičemž z Příkazu k umístění zajištěného cizince do zařízení pro zajištění cizinců vyplývá, že žalobci mají být umístěni v části s mírným režimem.
58. Ani soud neshledává v tomto případě na místě jiné řešení, a to proto, že žalobce 1 a 2 nechtějí být od sebe odděleni, a to z důvodu, že jsou rodina, cestovali z společně, žalobce 1 je ochoten převzít za žalobce 2 odpovědnost a postarat se o něho a i žalobce 2 vysloveně ve správním řízení uvedl, že je na žalobci 1 závislý, nechce být po celou dobu uvedeného řízení od něho oddělen, což také žalovaný respektoval, tedy byli umístěni společně v zařízení, a to do části s mírným režimem, do zařízení, které je vhodné pro nezletilé.
59. Soud tedy shrnuje, že provedeným dokazováním dospěl k závěru, že ani jedna z žalobních námitek žalobců 1, 2 důvodná není a proto žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
60. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobcové ve věci neměli úspěch, náklady řízení jim proto nebyly přiznány, a to ani jejich zástupci, pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. května 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně